ZAHADNÉ MESTEČKO

Autorky: Rebeka Križanová a Veronika Trnovcová

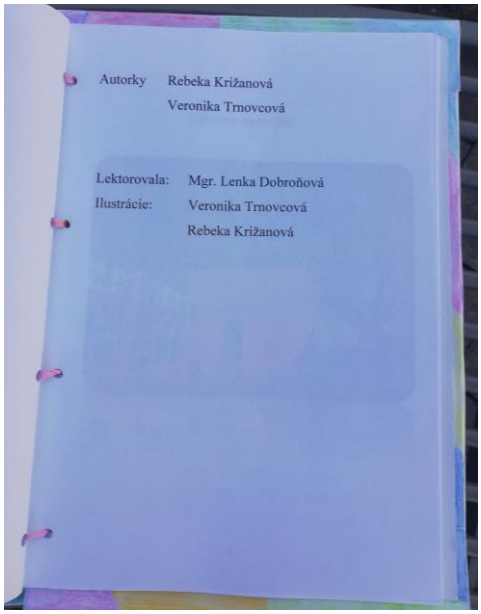

Záhadné mestečko

Úvod

V mestečku Via di Valle Rosi býva starká Lorreta Kampione. Má vnúčatá Donnu, Elisabeth (mňa), Francia a Nika. Majú farmu a na nej kone, sliepky a dobytok. Donna je najstaršia a má dlhé hnedé vlasy a osemnásť rokov. Francio a Niko sú dvojičky, majú šestnásť rokov, (ja) Elisabeth som najmladšia, mám desať rokov, mám dlhé vlasy doryšava, ako mala naša mama (naša mama zomrela, volala sa Laura). Francio je šampión v pretekoch na koňoch a je populárne teraz s ním chodiť. Je to ako chodiť s futbalistom. Môj tatino (Ray) má hnedé krátke vlasy a je to super tréner koní. Moja starká Lorreta má šedočierne vlasy. Starká býva v Via di Valle Rosi a to je v Taliansku, je to tam super, ale sme tu iba na prázdninách. Najradšej by som tam bola stále, lebo tam máme farmu a môžem byť pri koňoch, to je moje najobľúbenejšie zviera, môj kôň sa volá Andy. Je to anglický plnokrvník, má 170cm v kohútiku, je čierny a má bielu hviezdu na čele.

1.kapitola

Útek pred ujom

Keď ma starká poslala na trh, musela som prejsť tiež cez Porta Olivu(bránu), lebo inak by som sa na ten trh nedostala. Keď už som prišla na námestie, kde bol trh, som začala nakupovať: chlieb, ovocie, rožky, zeleninu a ešte sladké pečivo. Keď už som nakúpila, išla som domov, ale bolo tu veľa uličiek, a ja som nevedela ktorou mám ísť, takže som išla tou strednou.

V uličke začala byť väčšia a väčšia hmla, ale trochu som videla. Už som z tej uličky pomaly vychádzala a všimla som si velikánsky dom a pri ňom boli nádherné kríky, strihal ich nejaký ujo. Všimol si maa začal kričať: *„Lo ti conosco ,“* pričom ma začal naháňať nožnicami. Začala som bežať, až som sa dostala do domu starkej.

Keď som jej povedala čo na mňa začal kričať, zbledla. Povedala mi ,čo je to za slovo, je to: *duch*. Pre istotu som sa jej dala napiť a zavolala som tatina. Tatino mi povedal, že som sa zachovala správne. Bola som na seba pyšná.

Pri večeri na mňa Donna zúrivo hľadela, pričom si o mne niečo frflala. Ale ja som si ju nevšímala a pokojne som ďalej jedla. Nechápala som, prečo je nahnevaná práve na mňa, keď som zachránila život našej starkej a ona nebola ani trochu rada. Francio a Niko sa zasa naopak tešili, nie ako Donna. Keď sa tešia z niečoho

ako toto, tak sú to anjelikovia, no keď sa naštvú sú to veľkí čerti! Starká ma volala Piccolina, čo znamená malá.

Keď sme dovečerali mala som divný pocit v bruchu, akoby bol zajtra koniec sveta. Ráno som sa zobudila, bol nový deň, ale stále mi behalo v hlave: „Prečo ten pánna mňa kričal: *Lo ti conosco?*“ Potom ma zavolala starká na raňajky a ja som rýchlo zbehla dolu schodmi do starkynej kuchyne, kde už sedel Francio. Za päť minút sme pri stole sedeli celá rodina a Donna bola ešte stále nahnevaná. „Nedurdi sa toľko Donna!“ povedal jej tatino. Donna iba prevrátila očami a ďalej jedla svoje raňajky. Nevšímala som si ju a tiež som ďalej jedla svoje. Po raňajkách som išla jazdiť, no stále mi vŕtal hlavou ten ujo. Išla som do jazdiarne a tam bola babkina mačka, bola urazená a pripomínala mi Donnu. Poškrabala som Andy a ona utiekla. Skoro som ju prizabila, tak ma nahnevala. „ Ty blbáááááá mačka!“

2.kapitola

Hľadanie Andy

Videla som, že bežala do lesa, ale ďalej som nevidela. Pretože po mne skočila babkina mačka! Volá sa Mica. „Micáá! Neróóóób!“ zakričala som. Mica mi trochu liezla na nervy. Poškrabala mi ruku a tieklo z nej veľa krvi. Skoro som odpadla, lebo ja nemám rada krv. Odhodila som ju, ale ona sa naštvala ešte viac a začala ma naháňať po celej jazdiarni. Vtedy som bežala asi najrýchlejšie v celom svojom živote.

Potom našťastie prišiel tatino, chytil Micu za kožuch, ale ja som ešte stále bežala do domu. Narazila som do starkej a ona mi dala panvicou po hlave. Skoro ma s ňou zabila, ale inak to bolo v pohode. Donna dostala výbuch smiechu. Starkej som vytrhla panvicu a išla som jej dať s panvicou po hlave, lebo som si myslela, že je to Donna. Starká ma začala naháňať a hodila po mne papuču. Tá papuča bola taká ťažká, že ma zhodila. Vybehla som z domu a tam bola Mica. Takže už boli na mňa dve! Našťastie som sa schovala za dom.

Potom som vyliezla na strechu a komínom som sa snažila zošuchnúť dolu. No nedalo sa, lebo je tam mriežka. Zišla som po rebríku na druhé poschodie, kde bolo našťastie otvorené okno, ktorým som vliezla dnu a dvere som zavrela.

Zrazu som započula chrapľavý zvuk v mojej skrini. Šla som teda k nej a tam som uvidela skrinku, ktorá akoby sama skackala. Otvorila

som ju a našla som v nej mapu s nápisom : città misteriosa, čo znamená záhadné mesto. Úplne som zabudla na Andy. Našťastie sa večer vrátila domov.

3.kapitola

CITTÁ MISTERIOSA

„Bela!Obed!“ zakričala starká.

„Idem nonna(starká)!“ zakričala som. Na obed máme pizzu . „Bela, po obede pôjdeš na trh a kúpiš všetko potrebné na pizzu, ktorú urobíme večer.“

„Čo? Veď ju máme teraz,“ pomyslela som si. Donna povedala, že ona pôjde. Trochu mi to vyhovovalo, lebo som mohla skúmať moju novú mapu.

Ulica, v ktorej na mňa ten ujo kričal sa volala Portofino. Išla som tam na druhý deň na Andy, s mojou kamarátkou Lili a jej koňom. Keď sme už boli blízko, jej kôň sa splašil a utiekol. Lili bežala za ním a pri tom plakala. Ja som šla ďalej. Ten ujo tam zasa stál a začal kričať lo ti conosco. Povedala som mu, že som našla mapu a on ma pozval dnu. Keď sme vošli do domu prezradil mi, že o nej niečo vie.

Hneď som sa ho opýtala, prečo na mňa kričal lo ti conosco. Povedal mi, že kedysi závodil s mojou starkou a myslel si, že som duch, lebo vraj vyzerala tak isto. Nevedela som, že starká bola ryšavá. Myslela som, že vždy mala iba strieborné vlasy, ale ten ujo mi povedal, že strieborné vlasy majú iba starí ľudia. Ja som to vedela,

lenže on ma bral, že som ešte malá a chcel ma provokovať! Potom sa mi predstavil.

„Ja som Joe Urdan, som zo Španielska, ale žijem tu, tu v Taliansku.“ Potom som sa mu predstavila aj ja: „Ja som Elisabeth Kampione, tiež nie som odtiaľto, som z New Yorku, ale som tu iba na prázdninách.“

„S kým si tu? S mamičkou, ockom, sestrou a bratmi?“

„ Nie, mamička mi zomrela, keď som mala dva roky.“ Vošli mi slzy do očí, aj keď sa mi to už dlho nestalo, lebo som si na to zvykla.

„Ujo Joe?“

„Áno, Elisabeth?“

„ Aj Vám zomrela mamička?“

„ Áno, ale v desiatich rokoch, preto to bolo horšie, lebo ty si si to tak neuvedomovala ako ja. Mne mamička hovorievala, že nikdy nezomrie, ale bude chodiť niekde po svete lebo bola námesačná a stratila sa a nevie sa vrátiť domov. To keby mne moja mamička hovorievala, tak by už teraz mala 89 rokov.“

„ Moja mamička by mala 36 rokov. Tatino už má 39 rokov a o mesiac bude mať 40 rokov. Musím už ísť domov!“ povedala som mu a on ma vyprevadil na koniec uličky. Ďalej som šla sama.

Keď som už bola pri dome, starká bola na terase a videla, že plačem. Keď som otvorila dvere do domu, tak sa ma opýtala: „Čo sa stalo?“ Sadla som si jej na nohy a povedala som jej. Povedala mi, že mamička žije, ale nechcela, aby som to vedela, lebo mi chcela urobiť prekvapenie, ale aj Donna, Francio a Niko o tom vedeli. Bola som

taká šťastná ako sa len dalo. Skoro som odpadla, taká som bola rada, že mamička žije. Nevedela som, čo na to povedať. Viac ti už povedať nemôžem.

„Prečo starkáá?! Prečo?!“

„ Lebo by sa tatino na mňa nahneval! A to ja nechcem! Vieš aké to je, keď tatino kričí. Ani mne, ani tebe to nerobí dobre, tak nepokúšaj! A neplač! Dobre?“

„ Áno, starká.“

Myslela som, že to je tá najväčšia radosť v mojom živote! Stále som nad tým rozmýšľala a chcela som počuť viac. ale nemohla som, tak ma v tom momente napadlo, že v noci chce starká spať aj keby som jej mala dať milión eur.????? Taaaakžee sa jej to spýtam v noci. Jasné, že keď mi to vyšlo minule, presvedčiť ju, aby mi kúpila škrečka. Dala mi naň peniaze a ja som si ho mohla kúpiť. Tak sa jej to opýtam v noci a ona mi bude odpovedať, len aby mohla spať. Predsa starká chodí spať ako posledná a to je na tom to najhoršie, že až o 1:00! Vtedy už spím minimálne tri hodiny.

Takže som si spravila potajomky kávu, lebo ak by ma niekto zo súrodencov videl a nabonzoval tatinovi, alebo starkej, bol by z toho veľký prúser! Preto som to spravila tak, aby ma nikto nevidel. Dokonca to vyšlo, čo som vôbec nečakala.

4. kapitola

Donnin šibnutý nápad

Donna nám pri večeri oznámila, že si chce dať urobiť nové háro (účes). Francio a Niko prevrátili oči, Donna si ich nevšímala a začala hovoriť: „Táákže rodinka, dám si ho urobiť, ako ho má Hannah Montana.“

„ Dobre, dobre,“ povedala starká.

„Vnúčatá moje, s vaším otcom sme sa dohodli, že tu ostávate bývať.“

„ČO?!!!“ vykríkli sme. Donna omdlela. Obliali sme ju dažďovou vodou z kýbľa pre kone. Oznámili sme jej to hneď, keď sa prebrala.

„ Vy ste sa zbláznili?! Veď mi zničíte make up!!!“

Asi po pol hodine sme si išli ľahnúť. Všetci okrem mňa. Ja som išla provokovať starkú. Ale neúspešne, lebo hneď keď som vošla do jej izby. Odpálila ma, že čo nespím.

Zdrhla som z izby. Keď som išla po chodbe, niečo som počula. Bol to hlas z prapraprastarkiného denníčka. Vypadalo to divne, tak som tam šla. Keď som sa ho dotkla, teleportovalo ma to na námestie. Tam začal denník hovoriť: „Milý denník, dnes je 9.5., o dve hodiny aj 59 minút výjde poklad.“ „10.5. čas 00:00 zmeškali sme to!“

„Kto my?“ prebehlo mi hlavou.

„Ja s tvojou prapraprastarkou,“ otočila som sa a za mnou stál pán. Nebolo mi všetko jedno a opýtala som sa: „Kto ste?!“

„ Ja som Robert Gledon. Hľadal som s tvojou starkou poklad.“

„Supééér za dva týždne výde!“

5. kapitola

ROBERT GLEDOM

„Dovidenia!! Bežím domov.“

Denník povedal: „Domov?!“ Denník sa otvoril a začal svietiť na modro. Skočila som doň. Teleportovalo ma to domov.

Donna ma už čakala v izbe a hľadala ma. Nenápadne som odišla z izby na WC. Starká odtiaľ práve odchádzala, ale našťastie si ma nevšimla. Išla som do izby a tam bola Donna.

„Kde si bola?“

Povedala som jej, že na WC.

Donna šla spať a ja som vybrala denník a opýtala som sa:“ Kto je Robert Gledom?“ Denník mi povedal: „On je tvojej prapraprastarkej manžel.“ Ani starká to netušila. Ja som na to povedala: „Poďme za ním.“

Denník odpovedal: „Dobre.“

Denník sa znova rozsvietil a ja som do neho skočila. Teleportovalo ma to do malého domčeka. Bol tam muž. Spýtala som sa ho, či je môj prapraprastarký. Mlčal. Spýtala som sa znova. Mlčal ďalej. Ešte raz som sa ho opýtala, ale so slzami v očiach.

Až teraz odpovedal. „Áno, som tvoj prapraprastarký.“

„ A-a-a prečo si nepovedal, že žiješ?! Mysleli sme si, že si umrel, keď zomrela aj prapraprastarká! Prečo si nič nikomu nepovedal?!“ „NEVIEM.“

V mojej mysli vyskočilo - strašne chabá výhovorka. Strašne ma nahneval, ale bolo mi ho aj trošku ľúto.

Keď som sa otočila, chcel ma pohrýzť pes, ale našťastie ma praprastarký odstrčil, aby ma ochránil. Len vďaka nemu som ešte naživе. Bol to líščí pes. Vyzeral ako bígl. Ale všimla som si, že bol na reťazi, ale to teraz neriešme. Opýtala som sa ho na ten poklad. A on na to: „Vedie ku nemu cesta, ktorá je pod zemou.“

6. kapitola

Cesta k pokladu

„A kde je tá cesta?“ opýtala som sa prapraprastarkého, ktorý bol trochu smutný z toho, čo som povedala: (Mysleli sme si, že si umrel keď aj praprapra starká! Prečo si nič nikomu nepovedal?!)

„HALÓÓ!“

„Jaj-aj-jaj ja, neviem kde to je!“

Bola som trošku zaskočená, ako na mňa skríkol.

„Už by si mala ísť!“

Zrazu sa otvoril denník a vtiahol ma. Práve išla okolo Donna. Spadla som rovno na ňu. „Aúúú!!!! Čo robíííš??!!! Si sa zbláznila?!“ Pozrela som sa na ňu a ona mala vlasy ako Hannah Montana.

„Ty vyzeráš hnusne, máš nafarbené vlasy a ešte aj predĺžené!“

Donna sa rozrevala a ja som šla spať.

Raňajky ani nejdem opisovať. Tie boli hrozné kvôli tomu, lebo Donna stále revala. Nonna sa jej opýtala, čo sa stalo. Ja som rýchlo zdrhla k fontáne na námestie. Potom som do tej fontány spadla a zrazu som sa zjavila v nejakej chodbe. Išla som ďalej a všimla som si nejakú pani. Keď sa otočila, začala za mnou bežať a ja som utekala preč! „Pomóóc! Pomóóóóóc!“

„ Stoj prosíííím!“ zakričala za mnou. Zastala som a ona mi povedala, že jej napísal môj prapraprastarký, nech mi pomôže.

„ Tak prečo si sa za mnou rozbehla?!“

„ Chcela som byť pri tebe čo najskôr, lebo sa môže spustiť voda do kanálua.“

„Aaaa, vy ste duch?“

„ Áno,“ odpovedala mi.

„ Prečo si myslíte, že by sa mala spustiť voda?“

„ A čo myslíš, čo ma zabilo?“

„ Tiež ste hľadali poklad?“ opýtala som sa.

„On je prekliaty! Zabil mňa, aj ostatných dobrodruhov, ktorí ho hľadali,“ odpovedala.

„Ale ja ho nájdem,“ zaťala som sa.

„To ti nemôžem dovoliť,“povedala žena.

„Ty nie si moja mama a už vôbec nie si živá!“

Duch sa smutne zadíval a prehovoril: „Ale som! Elisabeth Liliana Kampione.“

Ostala som v údive, moje celé meno vie iba nonna, oco a mama. Duch pokračoval: „Prišla som sem pred mesiacom, spadla som do fontány, tak ako ty. Veľakrát mi už hovorili o poklade, ktorý sa tu skrýva, tak som to išla preskúmať a zrazu ma zaplavila voda a ja som sa utopila,“ dopovedal duch.

Vliali sa mi slzy do očí.

„Neplač,“ povedal duch a snažil sa ma objať.

„To sa nedá! Nedá sa to!“zakričala som.

„Dá, len si to tak nepripúšťaj k srdcu,“ povedal duch.

„Ako si nás mohla opustiť!? Teraz by sme sedeli na terase a pili čaj! No nie, ty si musela odísť!“ povedala som.

„Prepáč prosíííím! Mrzí ma to!“ povedala mama.

Videla som, ako plače. „Nechcela som,“ povedala, otočila sa na päte a išla preč.

„Nechoď prosím! Aj ja chcem ísť!“

„ Nie! Ty nikam nepôjdeš!“ povedala a stratila sa.

Ja som bežala ďalej a nakoniec som ju zasa videla. Ale zrazu sa spustila silná voda. Myslela som, že je so mnou amen.

Ale zrazu, ma zhltol denník. Ocitla som sa v ňom. Bolo to tam slabomodré a uvidela som praprapraprastarkú. Nevedela som, čo sa práve deje. Bolo to zvláštne, ale aj pekné, ale aj som sa bála. Praprapraprastarká mi povedala, že nezomrela kvôli chrípke, ale kvôli psovi, lebo má v zuboch jed. Začala som sa báť o praprapraprastarkého, lebo žije s tým psom, čo zabil praprapraprastarkú.

Potom som sa jej spýtala, prečo ju uhryzol?

Ona mi povedala: „Hrala som sa s ním a on mi hrýzol do ruky, ale niečoho sa zľakol a vpustil mi do nej jed.“

„ Už nebývaš s praprapraprastarkým?“

„ Nie moja milá, už nie.“

„ Prečo? Čo ti spravil?“

„ Zavesil mi na krk šteňa, ktoré bolo jeho, pričom žiadal od mňa, aby som sa oň starala, ja! Lenže on vedel, že ty to vieš najlepšie. Keby ho nedoniesol, teraz som ešte s ním!“

„ Starká?“ „Áno?“ „Mne hovoril, že mu s tebou bolo dobre a chcel, aby si prišla za ním.“

„ Nerozumiem.“

„ No proste chce byť ešte s tebou, lebo je sám. A ten pes je tiež smutný.“

„ Aj Mik?“

„ On sa volá Mik?!“

„ Nie, to je iba prezývka. Jeho meno je: Mikrm. Divné meno však?“ „Hej.“

„To vymyslel on.“

„ Kto on?“

„ No predsa prapraprastarký.“

„ Jaaaj. Zabudla som.“

„ Nezabúdaj, lebo budeš za hlúpu.“

„ Nehovorí sa: Nehovor niečo, čo nevieš, lebo budeš za hlúpu?“

„ Nie, tak sa to nehovorí.“

„ Mňa to tak učil tatino.“

Vyšla som z denníka, ocitla som sa v kanáli. Bolo tam síce mokro, ale nezavalila ma voda. Mama už na mňa čakala.

„Kde si bola?!“

„ Za prapraprastarkou.“

„ Prečo si tam bola?! „

„Vtiahol ma tam denník!!

„ Nekrič, to môžem iba ja!“

Stíchla som. A teraz budem kričať ja! Rozbehla som sa a bežala som cez tunel. Mama ma dobehla. Chcela ma zastaviť , ale bola duch, preto ma nechytila. Bežala som ďalej, bežala, bežala a zrazu som sa šmykla na slize. Videla som, že je to slizová cestička. Išla som po nej a uvidela som tam...

7. kapitola

Sieň strachu

Mama ku mne priletela v podobe ružovej guličky. Dala sa späť do podoby človeka. Ja som ju trošku odignorovala a rýchlo som prešla malým polkruhom. A tam sa zjavil ujo v podobe slizu. Povedal mi: „Ahoj Elisabeth. Viem prečo si prišla. Ale predstavím sa ti, nemám žiadne meno, ale viem meniť svoju podobu, v to čoho sa najviac bojíš.“

Premenil sa na: štyri modré a dve fialové guličky. Vedľa nich stál Mik. Bol besný a ja som sa ho bála. Nevedela som, ako prekonať svoj strach. Zrazu sa z denníka ozvalo: „Jeho hlava, tvoja ruka.“

V tom mi denník odhodila modrá guľa. Mala som pocit, že je to Francio. A potom mi napadlo: Musím pohladkať toho psa. Zrazu sa tie gule premenili na: Nonnu, tatina, Donnu, Francia a Nika. Bežali proti mne. A mne v tom napadlo. Sama by som ho nepodrazila, tak ich poštvem proti sebe.

„Nonna? Tatino vyjedal z hrnca, aj keď si mu to nedovolila.“

Nonna sa rozbehla proti tatinovi. Tatino začal bežať pred Nonnou. „Tatino? Francio dostal päťku z matiky.“

„ Prosím?!“ Tatino sa rozbehol po Franciovi.

„Donna, Niko povedal, že máš hrozný účes.“ Donna sa rozbehla po Nikovi.

„Niko? Donna Ti ukradla škrečka, pričom sa tvárila, že si ho kúpila sama.“

„ Ty bosorkáááááááááááá!!!!!!!!!!“ skríkol Niko. Guličky sa rozpadli a ja som chcela pohladkať Mika. Ale on sa začal hrať na naháňačku . Behal a behal, ja som zakričala: „K nohe!“ Pribehol a ja som ho pohladkala. Poklad sa zrazu vysunul. Otvorila som ho. Bol tam lístok s nápisom: *Máš dve možnosti: buď si zoberieš všetky tieto peniaze alebo si môžeš splniť hocijaké iné prianie okrem jedného Nemôžeš si ich priať viac.*

Priala som si, aby moja mama ožila. Zrazu rozsvietili svetlá a moja mama stála predo mnou, ale už ako človek a nie ako duch. A ešte sa tam zjavil lístoček: *Mesto tvoria ľudia, ktorí v ňom žijú*.

Potom sme sa s mamou vrátili domov.

„Tatiiiiiiii! Tatiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!!!! Mamina prišla so mnou domoooooooov!!!!!!!!!!!!!!!!!!“

„ Prosíííím?! Kde je?!“

Mamina sa trošku hanbila, ale všetko bolo tak, ako pred tým, takže sa nemusela ničoho báť.

„Mamiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!!!!!!!!!!!!!!!“

„ Zlatíííííčka moje! Tak rada Vás zasa vidíííím!“ Donna sa od radosti rozplakala. A objala ju.

„ Laura? Lauraaaaaa!!!“ starká sa tiež rozplakala.

A po mesiaci sme boli opäť všetci šťastní.